

**Європейська конвенція
про нагляд за умовно засудженими особами
або умовно звільненими особами, 1964 р.**

ПРЕАМБУЛА

Держави-члени ради Європи, що підписали цю Конвенцію, вважаючи, що метою Ради Європи є досягнення більш тісної єдності між її членами;
підтверджуючи свою волю співробітничати у боротьбі проти злочинності;
враховуючи те, що з цією метою їм належить, стосовно будь-якого рішення, що походить від одного з них, забезпечувати на території інших держав, з одного боку залучення до чесного трудового життя засуджених або достроково умовно звільнених суб'єктів злочину, і, з іншого боку, виконання міри покарання, у випадку, коли передбачених умов недостатньо,
домовились про таке:

Розділ I. Основні принципи

Стаття I

1. Договірні Сторони зобов'язуються, згідно з наступними положеннями, надавати одна одній необхідну допомогу з питань залучення до чесного трудового життя суб'єктів злочину, які зазначені у Статті 2. Ця допомога полягає у нагляді за суб'єктами злочину, який здійснюється, з одного боку за допомогою заходів, здатних сприяти їхньому виправленню і їхній соціальній реадaptaції, і, з іншого боку, контролем за їхньою поведінкою з метою уможливлення, якщо існують підстави, оголошення покарання або його виконання.

2. Договірні сторони виконують, у відповідності до наступних положень, покарання або міри безпеки пов'язані з позбавленням волі, проголошених у відношенні до суб'єкта злочину, виконання якого було припинено.

Стаття 2

1. У розумінні цієї Конвенції, вираз "суб'єкт злочину" визначає будь-яку особу, яка на території однієї з Договірних сторін є об'єктом:

- а) судової постанови про винність, у зв'язку з умовним припиненням оголошення покарання;
- б) вироку про позбавлення волі, проголошеного умовно або виконання якого було умовно припинене, цілком або частково, або в момент звинувачувального вироку або пізніше.

Стаття 3

Рішення, які зазначені у статті 2, повинні бути остаточними і підлягати виконанню.

Стаття 4

Правопорушення, яке мотивує заяву, про яку йдеться у статті 5, повинно каратись як законодавством держави, яка звертається з заявою, так і державою, до якої звернено заяву.

Стаття 5

1. Держава, яка проголосила вирок, може просити Державу, на території якої суб'єкт злочину заснував своє звичайне місцеперебування:

- a) забезпечити лише нагляд згідно з розділом II;
- b) забезпечити нагляд, і можливо, вдатися до виконання у відповідності до розділів II і III;
- c) забезпечити застосування в повній мірі звинувачувального вироку згідно з положеннями розділу IV.

2. Держава, до якої звернена заява, повинна, за умов, які передбачено цією Конвенцією, дати хід цій заяві.

3. Якщо держава, що звертається, сформулювала одну з заяв, які передбачені у вищезазначеному пункті 1 і якщо держава, до якої звернено заяву, вважає бажаним, в подібних випадках використовувати одну з інших можливостей, які передбачені у цьому пункті, держава, до якої звернена заява, може відмовити в розгляді заяви, залишаючись готовою дати подальший розвиток іншій заяві, яку вона вкаже.

Стаття 6

На прохання держави, яка проголосила вирок, нагляд, виконання або повне застосування, що визначені в попередній статті, забезпечуються державою, на території якої суб'єкт злочину має своє звичайне місцеперебування.

Стаття 7

1. Нагляд, виконання або повне застосування не здійснюються:

- a) якщо вони розглядаються державою, до якої звернено заяву, як такі, що зашкоджують її суверенітету, безпеці, основним принципам її правопорядку або іншим її життєвим інтересам;
- b) якщо вирок, який мотивує заяву, яка передбачена у статті 5, ґрунтується на вчинках, які були остаточно розглянуті в суді в державі, до якої звернена заява;
- c) якщо держава, до якої звернено заяву, вважає вчинки, що мотивують вирок або як політичне правопорушення, або як правопорушення, пов'язане з таким правопорушенням, або як правопорушення суто військового характеру;

d) якщо приписання покарання необхідне згідно з законодавством держави, що звертається з заявою, або держави, до якої звернено заяву;

e) якщо правопорушник користується правом амністії або міри помилування у державі, що звертається з заявою, або у державі, до якої звернено заяву.

2. У нагляді, виконанні або повному застосуванні може бути відмовлено:

a) якщо компетентні органи держави, до якої звернено заяву, вирішили не вдаватися до переслідування або покласти край переслідуванню, яке вони здійснили за такі ж вчинки;

b) якщо вчинки, які мотивують звинувачувальний вирок, є предметом переслідування в державі, до якої звернено заяву;

c) якщо вирок, що мотивує заяву, було винесено заочно;

d) у тій мірі, в якій держава, до якої звернено заяву, вважає, що звинувачувальний вирок, у зв'язку з яким до неї звернено заяву, є несумісним з принципами, що визначають застосування свого карного права, а саме якщо, через його вік правопорушник не міг бути осуджений в державі, до якої звернено заяву.

3. Щодо питань податкових правопорушень, нагляд або виконання здійснюються за умов, передбачених цією Конвенцією лише тоді, коли відповідне рішення про це було прийняте Договірними сторонами по кожному правопорушенню або категорії правопорушень.

Стаття 8

В тій мірі, в якій це необхідно, держава, що звертається з заявою, і держава, до якої звернено заяву взаємно інформують одна одну про будь-яку обставину, яка здатна зашкодити виконанню заходів по нагляду на території держави, до якої звернено заяву, або виконання звинувачувального вироку у цій державі.

Стаття 9

Держава, до якої звернено заяву, негайно інформує державу, яка звертається з заявою про подальший її розгляд.

У випадку повної або часткової відмови, вона повідомляє причини такого рішення.

РОЗДІЛ II . НАГЛЯД

Стаття 10

Держава, що звертається з заявою, повідомляє державі, до якої звернено заяву, умови щодо правопорушника і, якщо існують підстави, заходи по нагляду, яким він зобов'язаний підкоритися протягом випробного періоду.

Стаття 11

1. Держава, до якої звернено заяву, задовольняє заяву держави, що звертається, і, якщо це необхідно, пристосовує, згідно зі своїм власним законодавством, приписані заходи нагляду.

2. Ні в якому випадку заходи нагляду, що застосовуються державою, до якої звернено заяву, не можуть за своїм характером або тривалістю, бути більш суворими ніж ті, які приписано державою, яка звертається з заявою.

Стаття 12

Якщо держава, до якої звернено заяву, згодна забезпечувати нагляд, вона вдається до виконання наступних зобов'язань:

1. негайно інформувати державу, що звертається з заявою, про те, який хід вона має намір дати цій заяві.

2. Забезпечити співробітництво органів влади і установ, які на її власній території мають повноваження з питань нагляду за правопорушниками і допомоги їм.

3. Вона інформує державу, що звертається, про всі вжиті заходи, та їхнє впровадження в життя.

Стаття 13

У випадку, якщо зацікавлена особа підпадає під анулювання рішення умовної судової постанови, зазначеної у статті 2, або у зв'язку з притягненням до відповідальності або осудженням за нову злочинну дію, або невиконанням зобов'язань, які були їй приписані, необхідні відомості подаються за призначенням і негайно державою, до якої звернено заяву, державі, яка звертається.

Стаття 14

З моменту закінчення терміну нагляду, на прохання держави, що звертається, держава, до якої звернено заяву, подає останній всі необхідні дані.

Стаття 15

Лише держава, що звертається, має повноваження вирішувати, з огляду на відомості і висновок, надісланий державою, до якої звернено заяву, чи відповідає чи ні правопорушник умовам, які були для нього визначені, а також вживати, у відповідності до цієї констатації, подальших заходів, що передбачені її власним законодавством.

Вона інформує державу, до якої звернено заяву, про своє рішення.

Розділ III. Виконання вироку

Стаття 16

Після відкликання рішення про зупинення умовного вироку державою, що звертається з заявою, і з огляду на заяву цієї держави, держава, до якої звернено заяву, має повноваження на виконання вироку.

Стаття 17

Виконання здійснюється на застосування закону держави, до якої звернено заяву, після перевірки автентичності заяви про виконання вироку і її відповідності умовам, які зафіксовані цією Конвенцією.

Стаття 18 Держава, до якої звернено заяву, надсилає у належний час державі, яка звертається з заявою, документ, що засвідчує виконання вироку.

Стаття 19

Держава, до якої звернено заяву, замінює, якщо є підстави, покарання, яке накладене в державі, яка звертається, стягнення або міру, що передбачена її власним законодавством для подібних злочинних дій. Це покарання або міра відповідає, в міру можливості, за своїм характером, тій мірі, яка накладена рішенням про виконання. Вона не може перевищувати максимальний рівень, який передбачений законодавством держави, до якої звернено заяву, ні також збільшувати своїм характером тяжкість або тривалість міри покарання, що проголошена в державі, яка звертається з заявою.

Стаття 20

Держава, що звертається з заявою, не може вдаватися до будь-якої міри покарання, яка вимагається, принаймні, якщо про відмову або неможливість виконання було їй письмово повідомлено державою, до якої звернено заяву.

Стаття 21

Держава, до якої звернено заяву, має повноваження вирішувати питання, що пов'язані з умовним звільненням.

Право помилування може здійснюватись державою, яка звертається з заявою, і державою, до якої звернено заяву.

РОЗДІЛ IV. ЗВІЛЬНЕННЯ ВІД ВИРОБНИЦТВА ПО СПРАВІ НА КОРИСТЬ ДЕРЖАВИ, ДО ЯКОЇ ЗВЕРНЕНО ЗАЯВУ

Стаття 22

Держава, яка звертається з заявою, повідомляє державі, до якої звернено заяву, вирок, виконання якого в повній мірі вона вимагає.

Стаття 23

1. Держава, до якої звернено заяву, пристосовує покарання або міру, яку проголошено, до свого карного законодавства таким чином, якби цей вирок було винесено за ту ж, вчинену на її території, злочинну дію.

2. Покарання, яке накладено в державі, до якої звернено заяву, не може збільшувати покарання, яке проголошено в державі, яка звертається.

Стаття 24

Держава, до якої звернено заяву, забезпечує повне застосування пристосованого таким чином звинувачувального вироку так, ніби йдеться про звинувачувальний вирок, проголошений своїми судовими установами адміністративної юстиції.

Стаття 25

Прийняття заяви державою, до якої вона звернена, яка сформульована згідно з цим розділом, гасить право на виконання вироку в державі, що звертається.

РОЗДІЛ V. СПІЛЬНІ ПОЛОЖЕННЯ

Стаття 26

1. Будь-яка заява, яка передбачена у статті 5, формулюється письмово. Вона вказує:

а) орган влади, від якого вона походить;

б) предмет заяви;

с) дані про особу правопорушника і його місце помешкання в державі, до якої звернено заяву.

2. Заява про нагляд супроводжується оригіналом або засвідченою копією рішення, що містить причини, які мотивували нагляд, а також рішення, яке приписує міри, під які підпадає правопорушник. Вона повинна засвідчувати виконавський характер рішення і мір по нагляду, які були визначені.

Вона уточнює, наскільки це відомо, обставини злочинної дії, яка спричинила рішення про нагляд, час і місце скоєння злочинної дії, її юридичну кваліфікацію, і якщо є підстави, тривалість покарання, що має бути виконане.

Вона містить усі дані про характер і тривалість покарання, яке має бути виконане. Вона містить усі відомості про характер і тривалість мір нагляду, застосування яких вимагається. Вона містить посилання на правові положення, що застосовуються, а також необхідні відомості про особу правопорушника і про його поведінку в державі, що звертається, до і після проголошення рішення про нагляд.

3. Заява про виконання супроводжується оригіналом або засвідченою копією, що констатує відкликання умовного припинення звинувачувального вироку або його виконання, а також рішення про осудження. Виконавський характер цих двох рішень

засвідчується у формі, що визначається законом держав, яка їх проголосила.

Якщо рішення, яке повинно бути виконане, замінює в цій справі інше рішення, без відтворення викладу фактів, додається засвідчена копія рішення, яке містить цей виклад.

4. Заява, предметом якої є повне застосування звинувачувального вироку, супроводжується документами, що зазначені у нижченаведеному пункті 2.

Стаття 27

1. Заява надсилається Міністерством юстиції держави, яка звертається. Міністерству юстиції держави, до якої звернено заяву. Відповідь проходить такий самий шлях.

2. Обмін повідомленнями, які необхідні для застосування цієї Конвенції, здійснюється або у спосіб, вказаний у пункті 1 цієї статті, або безпосередньо між органами влади Договірних сторін.

3. У терміновому випадку, повідомлення, вказані у пункті 2 цієї статті, можуть передаватися через посередництво Міжнародної організації кримінальної поліції (Інтерпол).

4. Кожна Договірна сторона може, шляхом заяви на адресу Генерального секретаря Ради Європи, повідомити, що вона має намір відступити від правил передачі, які викладено в пунктах 1 і 2 цієї статті.

Стаття 28

Якщо держава, до якої звернено заяву, вважає, що повідомлені державою, що звертається, дані, недостатні для того, щоб дозволити застосування цієї Конвенції, вона запитує додаткову інформацію, в якій є потреба. Вона може встановлювати термін отримання цієї інформації.

Стаття 29

1. З застереженням до положень пункту 2 цієї статті, переклад заяв і документів, що додаються, або будь-яких інших документів стосовно застосування цієї Конвенції, не вимагається.

2. Кожна Договірна сторона може в момент підписання або здачі на зберігання своєї ратифікаційної грамоти або документу про прийняття або приєднання, шляхом заяви на ім'я Генерального секретаря Ради Європи, залишити за собою можливість вимагати, щоб заяви і документи, які до неї додаються, надходили до неї в перекладі на її рідну мову. або на будь-яку іншу офіційну мову Ради Європи або на ту мову, яку вона визначить. Інші Договірні сторони можуть заявити про недотримання принципу взаємності.

3. Ця стаття не зашкоджує положенням стосовно перекладу заяв і документів, що додаються, які містяться в чинних угодах або домовленостях або які мають діяти між двома або декількома Договірними сторонами.

Стаття 30

Матеріали і документи, що передаються на застосування цієї Конвенції, звільняються від всіх формальностей, пов'язаних із легалізацією.

Стаття 31

Держава, до якої звернена заява, має повноваження стягувати на прохання держави, що звертається, збори за здійснення судового переслідування і осудження, які виставляються у цій державі.

Якщо вона вдається до такого стягування, вона зобов'язана відшкодувати державі, що звертається, лише гонорари, що сплачуються експертам, які нею стягнені.

Стаття 32

Збори по нагляду і виконанню, які виставляються державі, до якої звернено заяву, не відшкодовуються.

Розділ VI. ЗАКЛЮЧНІ ПОЛОЖЕННЯ

Стаття 33

Ця Конвенція не зашкоджує положенням, які регулюють положення іноземних громадян.

Стаття 34

1. Ця Конвенція відкрита для підписання державами-членами Ради Європи, вона ратифікується або приймається. Ратифікаційні грамоти або документи про прийняття здаються на зберігання Генеральному секретареві Ради Європи.

2. Конвенція набирає чинності через три місяці після дати здачі на зберігання третьої ратифікаційної грамоти або документу про прийняття.

3. Вона набирає чинності по відношенню до кожної держави, що підписала Конвенцію, яка її потім ратифікує або прийме через три місяці після здачі своєї ратифікаційної грамоти або документу про прийняття.

Стаття 35

1. Після набуття чинності цією Конвенцією, Комітет міністрів Ради Європи може запросити будь-яку державу, яка не є членом Ради Європи, приєднатися до цієї Конвенції.

2. Приєднання здійснюється шляхом здачі на зберігання Генеральному секретареві Ради Європи документу про приєднання, який набуває чинності через три

місяці після її здачі на зберігання.

Стаття 36

1. Кожна договірна сторона може в момент підписання або в момент здачі своєї ратифікаційної грамоти або документу про прийняття або приєднання, визначити територію або території, до яких застосовується ця Конвенція.

2. Кожна Договірна сторона може, в момент здачі на зберігання своєї ратифікаційної грамоти або документу про прийняття або приєднання, або у будь-який інший момент у майбутньому, поширити застосування цієї Конвенції, шляхом заяви на ім'я Генерального секретаря Ради Європи, на будь-яку іншу, означену у заяві, територію, міжнародні відношення якої вона забезпечує або має повноваження приймати за неї рішення.

3. Будь-яка заява, яку зроблено з огляду на попередній пункт, може бути відкликана в тому, що стосується всієї, визначеної в заяві території, за умов, що передбачені статтею 39 цієї Конвенції.

Стаття 37

1. Ця Конвенція не зашкоджує зобов'язанням, що містяться в положеннях будь-якої іншої міжнародної Конвенції двостороннього характеру, які регулюють або регулюватимуть видачу злочинців або інші форми судової взаємодопомоги з питань карної справи.

2. Договірні сторони можуть укладати між собою двосторонні або багатосторонні угоди з питань, що регулюються цією угодою, пише для доповнення її положень або для сприяння застосуванню принципів, які в ній містяться.

3. Однак, якщо дві або декілька Договірних сторін встановили або встановлюють свої відносини на основі однорідного законодавства або особливого режиму, вони зможуть регулювати свої взаємовідносини з цих питань, ґрунтуючись виключно на цих системах, незважаючи на положення цієї Конвенції.

Договірні сторони, які виключили б з їхніх взаємних стосунків застосування цієї Конвенції, згідно з положеннями цього пункту, надсилатимуть з цією метою письмове повідомлення Генеральному секретареві Ради Європи.

Стаття 38

1. Кожна Договірна сторона може, в момент підписання або в момент здачі своєї ратифікаційної грамоти або документу про прийняття або приєднання, заявити про використання одного або декількох застережень, що фігурують у додатку до цієї Конвенції.

2. Кожна Договірна сторона може відкликати повністю або частково застереження, яке сформульоване нею з огляду на попередній пункт через заяву, що надсилається

Генеральному секретареві Ради Європи, яка набиратиме чинності на дату її отримання.

3. Договірна сторона, яка сформулювала застереження з приводу положення цієї Конвенції, не може зажадати виконання цього положення іншою стороною. Однак, вона може, якщо застереження носить частковий або умовний характер, розраховувати на застосування цього положення в мірі, в якій вона його прийняла.

4. Кожна Договірна сторона може в момент підписання цієї Конвенції або здачі на зберігання своєї ратифікаційної грамоти або документу про прийняття або приєднання, шляхом надсилання Генеральному секретареві Ради Європи письмового повідомлення, сповістити, що вона розглядає ратифікацію, прийняття або приєднання як таке, що накладає зобов'язання, у відповідності до міжнародного права, вживати в своєму внутрішньодержавному правопорядку положення, які необхідні для втілення в життя цієї Конвенції.

Стаття 39

1. Ця Конвенція запишається чинною без обмеження строку дії.

2. Кожна Договірна сторона може у тому, що її стосується, денонсувати цю Конвенцію, надсилаючи письмове повідомлення Генеральному секретареві Ради Європи.

3. Денонсація набирає чинності через шість місяців після дати отримання письмового повідомлення Генеральним секретарем Ради Європи.

Стаття 40

Генеральний секретар Ради Європи надсилає державам-членам Ради Європи, а також кожній державі, що приєдналася до цієї Конвенції, письмове повідомлення:

- a) про кожне підписання;
- b) про здачу на зберігання кожної ратифікаційної грамоти або документу про прийняття або приєднання;
- c) про кожне набуття чинності цієї Конвенції згідно з її статтею 34;
- d) про кожне письмове повідомлення і заяву, які отримані на виконання пункту 4 статті 27, пункту 2 статті 29, пункту 3 статті 37 і пункту 4 статті 38;
- e) про кожну заяву, яку отримано на виконання положень пунктів 2 і 3 статті 36;
- f) про кожне застереження, що сформульоване на виконання положень пункту 1 статті 38;
- g) відкликання кожного застереження, яке зроблено на виконання положень пункту 2 статті 38;
- h) про кожне письмове повідомлення, яке отримано на виконання положень статті 39 і дату, коли денонсація набирає чинності.

На посвідчення чого, нижчепідписані, належним чином на це уповноважені, підписали цю Конвенцію.

Вчинено у м. Страсбург, 30 листопада 1964 року, французькою і англійською мовами, причому обидва тексти є однаково автентичними, в одному примірнику, який буде здано в архів Ради Європи. Генеральний секретар Ради Європи надішле належним чином засвідчені копії кожній державі, яка підписала Конвенцію і приєдналася до неї.

ДОДАТОК

Кожна з Договірних сторін може заявити, що вона залишає за собою право повідомити про те, що вона:

1. Не приймає положення Конвенції щодо тлумачення виконання звинувачувальних вироків або їхнього повного застосування;
2. Визнає лише деякі з цих положень;
3. Не приймає положення пункту 2 статті 37.

ЗАКОН УКРАЇНИ

**Про приєднання України до Європейської конвенції
про нагляд за умовно засудженими або умовно
звільненими правопорушниками, 1964 рік**

(Відомості Верховної Ради (ВВР) 1995, N 31, ст. 247)

Верховна Рада України п о с т а н о в л я є :

Приєднатися від імені України до Європейської конвенції про нагляд за умовно засудженими або умовно звільненими правопорушниками, 1964 рік.

Голова Верховної Ради України

О.МОРОЗ

м. Київ, 22 вересня 1995 року